

ἀστραπιαίως εἰς Κηφισσιάν. Ὁ ὀργανισμός του ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν. Τώρα πλέον ἐχρειάζετο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν φρενολόγον εἰς παθολόγος. Μὲ πυρώδεις ὀφθαλμούς, νευρικῶς συσπῶν τὰ χεῖλη ἐγείρεται διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κηφισσιάν. Τὴν ἡγάπα τρελά, πολὺ περισσότερον τώρα πρὶν τὴν γνωρίσῃ τόσον πολὺ. Ἦτο ἔγκλημα νὰ φύγῃ. Καὶ ἐγκαταλείπει τὴν ἐξέδραν, ὅτε εἰς μίαν γωνίαν ἀκούει χαριτωμένην φωνὴν νὰ λέγῃ πρὸς ἓνα κομφὸν ἀξιωματικόν :

— Θέλω νὰ μοῦ χρησιμεύσετε ὥς διάμεσον.

Ἡ φράσις τὸν ἤλέκτρισε.

Ὅσον καὶ ἂν ἔτριβε τὰ μάτια του δὲν θὰ εἴμποροῦσε νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ Ἀντιγόνη βαρυνθεῖσα τὴν Κηφισσιάν, εἶχε κατέλθει διὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας εἰς Φάληρον.

Καὶ ἔσθυσαν κατόπιν τὰ ἠλεκτρικά, ἀλλὰ δὲν ἔσθυσε καὶ ἡ ὁρμὴ ἐκείνου. Καὶ ἔσπευδε, ἔσπευδε νὰ προφθάσῃ τὸ τελευταῖον τραῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς Ἀθήνας πλησίον ἄλλου τὸ ἐλαφρὸν ἐκεῖνο χαριτωμένον κομποτέχνημα . . .

Ἀθήναι, Ἰούλιος τοῦ 1894.

ΔΙΚ

ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ

Γιὰ νὰσαι σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη,
Κάθε ποῦ ἰδῶ στὸ δρόμο ἀπὸ μακρὰ,
Σε' ἀνάστημά σου μαυροφορεμένη,
Σὰν φύλλο τρέμει ἡ δόλια μου καρδιά.

Γιὰ νὰσαι σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη,
Τὸ χρῶμ' αὐτὸ τῆς λύπης τὸ πικρὸ
Ποῦ τὴν καρδιά μου μῶχει μαραμμένη
Καὶ τὸ μισοῦσα, τώρα τ' ἀγαπῶ.

Ἄν εἶσαι Σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη
Κ' ἔχεις γιὰ λύπη τέτοια φορεσιὰ,
Περσότερο ἀφ' τῆς λύπης σου θλιμμένη
Καὶ μαύρη εἶνε ἡ ἔρμη μου καρδιά.

[Ζάκυνθος]

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ